

[Poul Westergaard.]

et sådant milliardtilskud svarer en milliard-skattebyrde af samme størrelsesorden, og at denne skattebyrde naturligvis vil medvirke til at drive omkostningerne i vejret, fordi skatterne i en vis udstrækning overvælttes på priserne og i øvrigt stimulerer til yderligere lønglidning — lønmodtagernes eneste mulighed for at give et svar på skatteplyndringen er jo i virkeligheden at kræve mere i løn. Disse indlysende virkninger af skatteflåningen står der ikke ret meget om i de økonomiske lærebøger, og dem tillader regeringen og dens rådgivere sig så at se ganske bort fra.

Men for det andet er regeringens forventninger om den omkostningsdæmpende virkning af arbejdsgivertilskuddet baseret på den helt udtrykkelige forudsætning, at hele tilskuddet, 1,9 mia kr., bruges til prisnedsættelser på det danske hjemmemarked.

Det er en skrivebordsfilosofi, som svæver frit i luften. For det første går noget af tilskuddet til virksomheder, der slet ingen produkter markedsfører, og som heller ikke er underkastet nogen form for kontrollovgivning vedrørende deres omkostningsdækning. Det gælder f. eks. private skoler, det gælder Arbejdsgiverforeningen, det gælder politiske foreninger og velgørende foreninger, som udbetaler ATP-bidrag, og som får arbejdsgivertilskud. Hvordan skulle de kunne få pristallet til at gå ned ved at modtage sådanne tilskud?

For det andet er det helt utænkeligt, at man gennem en skærpet prislovgivning skulle kunne tvinge virksomheder, som afsætter hovedparten af deres produktion på eksportmarkederne, til at lade hele det tilskud, de modtager, gå til nedsættelse af priserne på den lille del af produktionen, som afsættes på hjemmemarkedet. Hvis man virkelig prøvede at gennemtvinge sådan noget, ville det betyde en sådan forvridding af prisdannelsen og produktionsvilkårene her i landet, at det ville få helt uoverskuelige følger både for erhvervslivet og for beskæftigelsen.

Og så er der vel endelig ikke nogen grund til at tro, at der med en sådan kortvarig tilskudsordning og med udsigterne for erhvervslivet, som de tegner sig på lidt længere sigt, vil være nogen som helst naturlig

tilskyndelse for erhvervslivet til at lave en sådan midlertidig prisregulering på tværs af erhvervslivets allerede fastlagte prispolitik.

Jeg synes altså at måtte konstatere, at det simpelt hen er komplet urealistiske forudsætninger, man bygger sine udtrykte forventninger om en omkostningsdæmpning på, det er ren og skær skrivebords teori, ufuldstændige overvejelser og mangel på føling med det, der praktisk foregår i det danske samfund.

Jeg lyttede også med interesse til hr. Christophersens indlæg, og jeg forstod nu, at det netop var de ekspansive, de efterspørgselsøgende, virkninger af denne ydelse, som man nu ville prøve at modvirke gennem en stramning ved bunden opsparring senere på året. Det var dog en erkendelse, der var værd at få med, for dermed har man også slået sig selv gevaldigt på munden.

Så er det jo sådan, at når man laver en så umulig og urimelig lov, så trækker den andre umulige love med sig, og man laver så et forlig om en yderligere skærpelse af det i forvejen meningsløse forslag til lov om priser og avancer. Jeg tænker her på handelsministerens ændringsforslag, som fastslår, at nu skal denne omkostningsdæmpende ydelse knageme modregnes i priserne. Det sker efter devisen: bare man på den måde tilkendegiver sin gode vilje, så blæse være med, at man samtidig afslører at være uden jordforbindelse, og at det eneste sandsynlige resultat er mere forvirring, mere administration, mere kontrol og ingen prisdæmpende virkning.

En anden meningsløshed, som trækkes med af det første lovforslag, er lovforslaget om udbyttebegrænsning. Der er vist ikke nogen her, der er ved deres fulde fem, der oprigtigt mener, at dette forslag tjener noget som helst andet end psykologiske formål, psykologiske formål, som vel egentlig fortrinsvis hang sammen med regeringens oprindelige forslag om indgreb i dyrtidsreguleringen. Når man ville gribe ind i lønmodtagernes indkomster, måtte man også gribe ind i udbytterne i aktieselskaber og den slags ting. Men at tjene psykologiske formål vil på godt dansk sige at føre vælgerne bag lyset. Det er et forsøg på at bibringe dem en opfattelse af virkeligheden, som den ikke er.